

Hồi 545

Dĩ vũ hội hữu

Bình Thành.

Một mình Thác Bạt Khuê ở nội đường ăn sáng, suy nghĩ về mật tin mà Yến Phi gửi đến cho y.

Số lương thực do Hoang nhân vận chuyển từ xa đến đối với y hết sức quan trọng, khiến y càng vững tin độ sức với Mộ Dung Thùy, thế nhưng y vẫn nghĩ không ra thủ đoạn của Mộ Dung Thùy. Yến Phi trong mật hàm có nhắc đến chuyện chàng và Kỷ Thiên Thiên không thể tiếp tục truyền tin bằng tâm linh, từ đó có thể suy ra Kỷ Thiên Thiên đang ở trong tình huống dị thường, vì thế không thể tập trung tinh thần, cũng có thể tình hình không cho phép nàng tiến hành việc đó.

Y hiểu rất rõ nỗi khổ khi hành quân trong gió tuyết, dưới trời lạnh đất trơn con người sẽ biến thành yếu ớt và ủ rũ, thể lực giảm không phanh, bắp thịt đau mỗi, có thể ảnh hưởng trực tiếp đến trạng thái tinh thần của Kỷ Thiên Thiên, làm cho nàng khó mà phát xuất tin tức cho Yến Phi.

Mộ Dung Thùy sao dám mạo hiểm như thế chứ?

Lúc này Thôi Hoành tiến vào báo: "Hương Vũ Điền đến rồi".

Thác Bạt Khuê phấn chấn tinh thần, hỏi: "Y ở đâu?".

Thôi Hoành đáp: "Đang ở ngoài cửa".

Thác Bạt Khuê mừng rỡ: "Mời y vào đây!".

oOo

Hai tên Cao Ngạn và Điều Mãnh ủ rũ tinh thần đi đến trước cổng chính Thái Thú phủ.

Điều Mãnh than: "Ôi, con bà nó, thế này là sao chứ? Rõ ràng nhìn thấy nàng đứng chỗ đó, vừa chạy tới thì nàng lại giống như đột nhiên biến mất, làm sao cũng không tìm được. Đây rốt cuộc là số phận của ta sao?".

Đám huynh đệ giữ cổng thấy hai gã đến, không ngừng lớn tiếng chào Cao gia, Điều gia, thái độ vừa thân thiết lại vừa tôn kính.

Cao Ngạn liền vội chào lại bọn họ, rồi đưa tay khoác vai Điều Mãnh, mặc cho gã vẫn đang không cam lòng tiến vào Thái Thú phủ, an ủi: “Yên tâm đi! Chỉ cần vợ đẹp tương lai của ngươi vẫn ở trong thành, ta sẽ có biện pháp tìm nàng. Hiện tại chúng ta trước hết đi gặp Nhã nhi, nhờ Nhã nhi phát lệnh xuống, bảo huynh đệ toàn bang lục soát toàn thành. Cách ăn vận của nàng rất dễ nhận ra, loại mỹ nữ như nàng lại là vạn người có một, nàng có thể trốn đâu được chứ?”.

Điều Mãnh lo được lo mất nói: “Tìm thấy thì sao chứ? Nàng chưa hẳn muốn gặp ta”.

Cao Ngạn nhú mày: “Làm sao đối với bản thân lại không có niềm tin như thế? Khả, có ta chỉ bảo, bảo đảm ngươi có thể tóm được trái tim của nàng. Không biết nàng là khuê nữ nhà nào, mỹ nhân như thế người ở Ba Lăng nhất định biết rất rõ, chắc chắn rất dễ tìm ra. Xem bộ dạng nàng cũng biết vài chiêu, bằng không không thể cô được dáng vẻ như nữ hiệp được. Khả! Mặt đẹp như hoa, võ công cao cường, vận may của tiểu tử này đến rồi!”.

Điều Mãnh chán nản: “Tìm được rồi hãy nói! Ta thật không có niềm tin”.

Cao Ngạn tỏ vẻ không vui: “Có lão tử giúp ngươi, còn không tin tưởng sao?”.

Điều Mãnh không khách khí đáp: “Ta chính là không tin vào ngươi”.

Hai người tiến vào đại đường, Trình Thương Cổ, Trác Cuồng Sinh, Lão Thủ và bảy, tám đầu lĩnh Lương Hồ bang ngồi quanh một cái bàn, đang uống rượu chúc mừng, cao giọng cười nói, tràn ngập không khí thắng lợi nồng nhiệt.

Trác Cuồng Sinh thấy hai gã đến, mắng: “Hai tên tiểu tử các ngươi lặn đi đâu vậy, còn không qua đây uống rượu?”.

Cao Ngạn nôn nóng hỏi ngay: “Chúng ta có chính sự khẩn yếu cần làm, không có rảnh thù tạc với lão. Tiểu Bạch Nhạn của ta bay đi đâu rồi?”.

Có người đáp: “Doãn bang chủ ở nội viện đường...”.

Cao Ngạn không đợi người kia nói xong, đã kéo Điều Mãnh theo cửa sau đại đường bỏ đi.

Trác Cuồng Sinh hỏi lớn: “Ngươi biết nội viện đường ở đâu sao? Thái Thú phủ lớn như thế...”.

Cao Ngạn sốt ruột ngắt ngang lời lão: “Ông phải chăng là lần đầu ra giang hồ, lại không biết có một chiêu ném đá dò đường sao? Dưới tình thế hiện nay, đương nhiên không cần ném đá, chỉ cần hỏi đường. Xem ta đây!”.

Hai tên huynh đệ Lương Hồ bang vừa đi đến trước mặt, Cao Ngạn vội chặn bọn họ lại hỏi: “Xin hỏi hai vị đại ca, nội viện đường ở nơi nào vậy?”.

Một tên trong bọn cung kính trả lời: “Nội viện đường có ba cái, đó là nội viện đường giữa và hai nội viện đường phía đông, tây, không biết Cao gia muốn tìm viện đường nào đây?”.

Điều Mãnh bực tức liếc Cao Ngạn một cái rồi đáp: “Chúng ta muốn tìm Doãn bang chủ”.

Tên đó cũng lạnh trí, trước hết bảo đồng bọn tiếp tục đi làm việc, sau đó dẫn đường cho bọn họ đi đến lối vào hậu viên: “Bang chủ đang ở Tụ Hương cư trong viện, bang chủ...”.

Cao Ngạn không đợi y nói xong, xen vào: “Đa tạ đa tạ! Không làm phiền người nữa”.

Tên đó muốn nói lại thôi, thấy hắn vội vội vàng vàng, chỉ đành bước đi.

Cao Ngạn vô cùng cao hứng, khoác vai Điều Mãnh tiến vào tiểu viên, đập vào mắt là một tòa nhà giống như thư phòng, âm thanh yêu kiều của Tiểu Bạch Nhạn loáng thoáng truyền ra.

Cao Ngạn cao giọng: “Nhã nhi của ta, Cao Ngạn đến rồi!”.

Thanh âm của Doãn Thanh Nhã từ trong nhà truyền ra: “Tiểu tử người bò đến nơi nào, bỏ trốn giữa đường, biết tội hay không?”.

Cao Ngạn vừa đẩy Điều Mãnh bắt đầu cảm thấy lúng túng bước vào cửa, vừa nói: “Nhã nhi có chỗ không biết, Cao Ngạn ta chính là người nghĩa bạc vân thiên, vì bằng hữu có thể vào nơi nước sôi lửa bỏng. Khà! Vừa rồi tên tiểu tử Điều Mãnh ở trên đường thấy được một hoàng y nữ tử cỡ tuổi Nhã nhi, lập tức như bị sét đánh, thần hồn điên đảo, ngày quên ăn đêm quên ngủ. Chỉ hận người ấy đột nhiên vô ảnh vô tung, vì thế đến cầu Nhã nhi hạ lệnh cho các huynh đệ lục soát toàn thành, nhất thiết phải tìm được mỹ nhân làm cho Tiểu Mãnh ngưỡng mộ trong lòng”.

Doãn Thanh Nhã phá lên cười khanh khách, sau đó ráng nhịn cười, lớn tiếng nói: “Tiểu tử người đúng là khoác lác, Tiểu Mãnh còn chưa có cơ hội uống trà ăn cơm rồi ngủ một giấc, người sao biết hắn mắc chứng tương tư nghiêm trọng đến quên ăn quên ngủ. Tên ngu xuẩn người mau bò vào đây nhìn này!”.

Cao Ngạn và Điều Mãnh nghe thế đưa mắt nhìn nhau, Doãn Thanh Nhã muốn bọn họ vào xem cái gì chứ? Lập tức cảm thấy rất không thỏa đáng.

Lúc này hai người vừa bước lên bậc cấp, đi đến chỗ bước vào thư phòng, liền nhìn vào trong, lập tức cả hai hồn phi phách tán, với da mặt dày như Cao Ngạn, cũng cảm thấy xấu hổ, Điều Mãnh càng không cần nói, quần bách muốn tìm một khe hở dưới đất chui xuống.

Trong cửa là một sảnh đường nhỏ, bố trí một cái bàn tròn, Doãn Thanh Nhã không hề ở đó một mình, có người ngồi bên cạnh nàng, chính là hoàng y mỹ nữ bọn họ tìm khắp nơi không thấy. Lúc này Hoàng y nữ đang đỏ bừng hai má, biểu hiện vừa xấu hổ vừa tức giận vừa mắc cười, trừng mắt hung dữ nhìn hai gã.

Doãn Thanh Nhã ôm bụng mà cười, chỉ vào Hoàng y nữ hỏi: “Có phải cô ấy không?”.

Hoàng y nữ giận dữ nói: “Cả Thanh Nhã cũng cười người ta”.

Cao Ngạn định thần lại, vội chữa thẹn: “Đây gọi là đi mòn gót giày tìm không thấy, lúc được lại chẳng mất chút công nào, đa tạ ông trời giúp đỡ. Khà! Điều Mãnh ngươi còn không qua tiếp kiến vị này... O! vị cô nương này, bọn ta xin nhận tội vô lễ”.

Điều Mãnh lòng nghĩ ngươi làm sai lại muốn ta đi gánh lấy, đây là đạo lý gì chứ, bất quá lại không có lựa chọn, bước nhanh lên trước một bước cung thân nói: “Xin cô nương tha cho chúng ta tội bất kính”.

Doãn Thanh Nhã vẫn không ngớt cười, gắng gượng nói: “Lời các người nói toàn là khen cô ấy đẹp, có tội gì chứ? Còn không lấn qua đây ngồi, vị này là kim lan tử muội tốt của ta từ thời thơ ấu Tả Thiển Nhi, chính là ái nữ duy nhất của người giàu nhất Ba Dương hồ Tả Công Đình, nàng sau khi biết bang ta xảy ra chuyện, đã đến đây tìm ta, muốn xem xem có thể giúp được gì, vừa hay gặp phải chúng ta đang long trọng làm lễ nhập thành”.

Hai người lúc này mới bừng tỉnh, minh bạch vì sao Tả Thiển Nhi ở trên đường gọi lớn đến như thế, thì ra là hết cổ vũ là vì hảo tử muội của mình.

Sau khi ngồi yên ổn, Doãn Thanh Nhã cười cười nhìn Tả Thiển Nhi nãy giờ vẫn cúi đầu, nói: “Muội thấy tiểu tử Điều Mãnh này thế nào, Nhìn cũng không tệ chứ? Hắn là lãnh tụ Dạ Oa tộc ở Biên Hoang Tập, ăn nhậu chơi bời không thứ gì không rành, bảo đảm không phải tên ngốc đâu”.

Cao Ngạn và Điều Mãnh nghe vậy thì ngó ra, giới thiệu như thế đúng là rất mới lạ.

Tả Thiển Nhi cuối cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào Điều Mãnh, sau khi quan sát gã một lúc lâu, hờ hững hỏi: “Còn võ công thì thế nào?”.

Doãn Thanh Nhã vui vẻ nói: “Muội nghĩ Biên Hoang Tập là địa phương gì chứ? Không có bản lĩnh, làm sao có thể vượt lên ở địa phương cá lớn nuốt cá bé như thế”.

Cặp mắt to tròn của Tả Thiển Nhi lập tức sáng lên, tràn trề hứng thú hỏi: “Trước hết thử hai chiêu xem sao, để coi ngươi có đủ tư cách hay không?”.

Cao Ngạn và Điều Mãnh đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt kêu lớn.

oOo

Thác Bạt Khuê và Hường Vũ Điền ngồi hai bên bàn, quan sát lẫn nhau một lúc, Thác Bạt Khuê khẽ cười nói: “May mà Hường huynh không phải là địch nhân của ta, bằng không sẽ khiến ta khó mà ngủ ngon được”.

Hường Vũ Điền ngạc nhiên: “Thác Bạt tộc chủ lại có vấn đề mất ngủ sao?”.

Thác Bạt Khuê lảng tránh không đáp, nói: “Hường huynh đến thật nhanh, đêm qua ta mới sai người treo ba ngọn lục đăng ở góc tây bắc tường thành Bình Thành, hôm nay Hường huynh đã đến, Hường huynh quả nhiên là người thủ tín”.

Hường Vũ Điền nói: “Ta luôn lưu ở gần đó, ngày ẩn đêm ra, lưu ý tình cảnh khắp vùng Bình Thành”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: “Gió tuyết không có ảnh hưởng đối với Hường huynh sao?”.

Hường Vũ Điền đáp: “Đương nhiên có ảnh hưởng, nhưng là ảnh hưởng tốt, ta quen ở trong hoàn cảnh và khí trời khắc nghiệt để tu luyện, có thể thu được hiệu quả hết sức bất ngờ”.

Thác Bạt Khuê đổi sắc mặt: “Hường huynh thật là kỳ nhân, chẳng trách Tiểu Phi đối với ngươi vô cùng kính trọng”.

Hường Vũ Điền thần nhiên: “Ta không quen được người khen ngợi, xin Thác Bạt tộc chủ chớ nói lời khách khí nữa. Lần này ngươi gọi ta đến, có chỗ nào cần đến ta vậy?”.

Thác Bạt Khuê đột nhiên đổi chủ đề: “Vạn Sĩ Minh Dao thật đã quay lại sa mạc rồi sao?”.

Hường Vũ Điền gật đầu đáp: “Đích xác như thế! Thác Bạt tộc chủ có thể yên tâm”.

Hai mắt Thác Bạt Khuê hiện ra thần sắc phiến muộn bất lực, nói: “Nếu như ta không phải chịu trách nhiệm hung vong của bốn tộc, ta sẽ tìm cách đuổi theo nàng, hiện tại lại chẳng hề có cơ hội gặp gỡ, chuyện này Tiểu Phi đối với ta chưa tận tình nghĩa huynh đệ chút nào”.

Ánh mắt Hường Vũ Điền sáng rực chăm chú nhìn y, hồ hững nói: “Gặp sao bằng không gặp, có chút nhưng nhớ nuôi tiếc có khi lại là đẹp nhất, Yến huynh chỉ là suy nghĩ cho người thôi”.

Thác Bạt Khuê cảm thấy rất ngạc nhiên: “Người và Yến Phi hiển nhiên không hề hện trước mà sao lại nói giống hệt nhau thế, rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ Vạn Sĩ Minh Dao đã biến thành xấu xí sao?”.

Hường Vũ Điền cười khố: “Nàng không những không trở thành xấu xí, mà vẻ đẹp của nàng vẫn có thể khiến bất cứ nam nhân nào thần hồn điên đảo. Chỉ có điều Yến huynh quả thực là muốn tốt cho huynh, lòng của Minh Dao đã chết theo nam nhân yêu quý trong lòng nàng, cách thức sáng suốt nhất của chúng ta, là để nàng ở sa mạc sống cuộc sống an bình, ngàn vạn lần chớ nên quấy rầy nàng”.

Hai mắt Thác Bạt Khuê phát ra thần sắc đổ ky, lạnh lùng hỏi: “Nam nhân của nàng là ai?”.

Hường Vũ Điền ngây người một lúc: “Thác Bạt tộc chủ tốt nhất vĩnh viễn không nên biết, người cũng đã chết, chuyện này cũng đã kết thúc rồi”.

Thác Bạt Khuê cười khố: “Ta thất thố quá! Hường huynh chớ nên cười nhạt”.

Hường Vũ Điền nói: “Không sao, ta không cười người đâu”.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm chốc lát rồi lên tiếng: “Lần này mời Hường huynh đến đây, là muốn Hường huynh giúp một chuyện”.

Hường Vũ Điền đột nhiên hỏi: “Thác Bạt tộc chủ hoàn toàn tín nhiệm ta sao?”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười: “Ta tuyệt đối tín nhiệm Hường huynh, bởi vì Yến Phi cũng tuyệt đối tín nhiệm người, tuy nhiên ta không minh bạch quan hệ giữa các người”.

Y lại nhíu mày hỏi: “Vì sao thắc mắc chuyện này?”.

Hường Vũ Điền nói: “Bởi vì ta toàn tâm toàn ý hy vọng các người có thể đánh bại Mộ Dung Thùy, cứu Kỷ Thiên Thiên quay về, vì thế ta muốn biết rõ mức độ tín nhiệm của Thác Bạt tộc chủ đối với ta, để tránh tương lai hồng việc. Xem ánh mắt Thác Bạt tộc chủ liền biết tộc chủ không phải dễ dàng tín nhiệm người khác đâu”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: “Vậy ta lập tức nói thẳng ra. Vào mười mấy ngày trước, Mộ Dung Thùy đột nhiên liều lĩnh xông pha gió tuyết ly khai Vinh Dương, không biết đi hướng nào, ta cần phải nắm rõ hành tung của y, bằng không trận này chúng ta sẽ thua rất thảm”.

Hường Vũ Điền hỏi: “Phía Trung Sơn có thể có biến chẳng?”.

Thác Bạt Khuê lộ ra thần sắc tán thưởng, đáp: “Yên quân ở Trung Sơn đang điều động quy mô lớn, Long Thành binh đoàn do Mộ Dung Long chỉ huy đang tập kết ở Trung Sơn”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Mộ Dung Thùy lại lần nữa giở thủ đoạn dùng kỳ binh đột kích của y”.

Thác Bạt Khuê than: “Ta quả thật là không hiểu nổi, lúc này là thời gian gió tuyết, Mộ Dung Thùy sao dám mạo hiểm hành quân chứ?”.

Hướng Vũ Điền đáp: “Chỉ cần lựa chọn địa điểm trước, tìm phương sách phòng gió tuyết tốt, lập tức có thể phân đoạn hành quân, giảm tổn thất nhân mã xuống mức thấp nhất”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: “Cùng Hướng huynh nói chuyện, đúng là sảng khoái, ta cũng nghĩ như thế. Hiện tại vấn đề của chúng ta là không thể nắm được lộ tuyến hành động của quân đội Mộ Dung Thùy, nếu như chờ gió tuyết ngừng thổi, đại quân Mộ Dung Thùy đột ngột đến dưới thành, trận chiến này chúng ta chắc chắn bại vong. Ta mời Hướng huynh đến, chính là muốn nhờ Hướng huynh đi trước một bước tìm chỗ đại quân chủ lực của Mộ Dung Thùy đóng, để chúng ta có thể tìm thủ đoạn khác ứng phó với Mộ Dung Thùy”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Ta hiểu rồi! Yên Phi lúc nào quay lại đây?”.

Thác Bạt Khuê đáp: “Chỉ cần hấn có thể rút khỏi trận chiến tranh đoạt để quyền ở phương Nam, có thể lập tức quay lại, hiện tại Hoang quân cũng chuẩn bị ổn thỏa, lúc nào cũng có thể theo đường thủy Bắc thượng”.

Hướng Vũ Điền vỗ ngực: “Chuyện này cứ giao cho ta. Ta đối với việc Mộ Dung Thùy có thể đến từ hướng nào, trong lòng đã có cảm giác đại khái, chỉ đợi kiểm tra. Khi ta hoàn toàn nắm chắc tình hình địch nhân, sẽ lập tức báo cáo về cho Thác Bạt tộc chủ”.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Người đoán Mộ Dung Thùy có thể từ phương hướng nào đến chứ?”.

Hướng Vũ Điền cười nói: “Đương nhiên là đến từ phương hướng chúng ta không nghĩ đến, càng không có khả năng thì càng có khả năng, như thế mới có thể khiến chúng ta rối loạn chân tay. Thác Bạt tộc chủ không có lòng tin giữ vững được Bình Thành sao?”.

Thác Bạt Khuê cười khố: “Binh lực của chúng ta, tuyệt không đủ đồng thời giữ được hai thành Nhạn Môn và Bình Thành, vì thế chỉ đành bỏ Nhạn Môn. Nếu như lúc này là mùa xuân, đại quân Mộ Dung Thùy đột nhiên đến, còn chúng ta thì bế thành tử thủ, ngoài thành sẽ bị trùng trùng vây khốn, thêm vào Yên binh ùn ùn liên tục từ Trung Sơn kéo đến, chúng ta chắc chắn bại vong”.

Hương Vũ Điền nói: "Ta đã hiểu rồi!".

Thác Bạt Khuê nhú mày: "Hương huynh vẫn chưa nói với ta phỏng đoán trong lòng người".

Hương Vũ Điền nói: "Chỉ là phỏng đoán mơ hồ, vì thế ta không muốn nói ra. Mấy ngày rồi ta tịnh không có thời gian rồi, ta lấy Bình Thành làm trung tâm đi khắp phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, vẫn không đoán được Yên quân có thể từ chỗ nào công tới. Hiện tại ta chợt vỡ lẽ, khi đó quan sát thực địa cho rằng địa phương Yên quân không thể nào từ chỗ đó công đến lại là nơi bị ta hoài nghi nhất".

Thác Bạt Khuê hỏi: "Vì sao không nói ra cho mọi người nghiên cứu chứ?".

Hương Vũ Điền cười nói: "Ta sao có thể giấu Thác Bạt tộc chủ chứ? Huynh đệ của Yên Phi cũng là huynh đệ của Hương Vũ Điền ta. Ta cho rằng lộ tuyến hành quân của Mộ Dung Thùy nằm ngoài ý liệu của chúng ta nhất chính là vượt Thanh Lĩnh, qua Thiên Môn, sau đó thẳng đến Vân Trung, như thế đến khi quân Mộ Dung Thùy đến dưới thành, chúng ta mới bắt đầu tỉnh mộng".

Thác Bạt Khuê thất thanh kêu lên: "Việc đó không có khả năng".

Hương Vũ Điền cười nói: "Mộ Dung Thùy là vô địch thống soái danh chấn Bắc phương, không có người nào hiểu được mấu chốt thắng bại trận này hơn y, đó là dùng kỳ binh đột kích Bình Thành và Nhạn Môn, tiếp đó trùng trùng vây khốn Thác Bạt tộc chủ, như thế mới có khả năng giết chết Thác Bạt tộc chủ. Bằng không Thác Bạt tộc chủ thấy tình thế không ổn, rút ngược về Thịnh Lạc, khiến y phí một phen tâm lực. Bình Thành lại không phải thành trì kiên cố khó công, thua xa mấy đại thành như Lạc Dương, Trường An. Mộ Dung Thùy biết rõ điều đó, minh bạch gió tuyết không chỉ ảnh hưởng hành quân, còn vây khốn Thác Bạt tộc chủ ở nơi này, trừ phi Thác Bạt tộc chủ chịu bỏ quân dân trong thành, một mình chạy trốn, bằng không nếu để kế sách của Mộ Dung Thùy thành công, đúng như Thác Bạt tộc chủ nói, trận chiến này chỉ có bại vong".

Thác Bạt Khuê nói: "Thế nhưng Thanh Lĩnh, Thiên Môn ở Ngũ Hồi sơn, núi non trùng điệp đỉnh cao chọc trời, nơi nơi dốc sâu vách cao, đường núi thẳng đứng, vào lúc gió tuyết lớn, bước đi càng khó khăn, đội quân lớn như thế có thể vượt qua sao?".

Hương Vũ Điền nói: "Xem thì không có khả năng. Vì thế gần đây ta cũng cho rằng không thể, nhưng lộ tuyến này có một ưu điểm khác, đó là sau khi vượt Thiên Môn, dọc đường đều có rừng núi che chắn, có thể thần không biết quỷ không hay thẳng đến Thanh Lĩnh, bí mật giấu quân mà không lo bị chúng ta phát giác. Như thế khi Mộ Dung Thùy đột

nhiên phát động, liền có thể tấn công chúng ta một cú không kịp trở tay, nói không chừng Bình Thành có thể bị Mộ Dung Thùy một chiêu hạ được”.

Hai mắt Thác Bạt Khuê sáng lấp lánh, nói: “Việc này chỉ đành làm phiền Hướng huynh, cũng chỉ có người có năng lực làm được, ta không những muốn biết rõ phương hướng của Mộ Dung Thùy, còn muốn nắm được Long Thành quân đoàn của y điều động ra sao. Hướng huynh làm việc này cho ta, Thác Bạt Khuê ta vĩnh viễn không quên”.

Hướng Vũ Điền khẽ cười nói: “Chỉ là việc vặt thôi, mọi người đều là huynh đệ, không cần nói lời khách khí”.

Y lại tiếp: “Thác Bạt tộc chủ tối nay chắc có thể ngủ một giấc thật ngon, nếu ta để khi đại quân Mộ Dung Thùy đến dưới thành, Thác Bạt tộc chủ mới biết được, ba chữ Hướng Vũ Điền ta sau này cứ viết ngược lại. Ta đi đây!”.

- o O o -